

околоврѣстъ, а Българитѣ, като виждаха какъвъ край зема работата, плахо и съ свити язици се крияха. Неравната борба взе безславенъ край: падна Църне о земи подъ ударитѣ на тѣлпата разярени Турци; падна Църне, но гѣкъ не рѣче, не рева като Кючюкъ Сюлеймана А Турцитѣ удрѣха, ритаха, дордѣто . . .

Дордѣто освѣстениятъ Дервентлия, като зѣрна, що става, скръцна жбѣи и викна:

— Динкардашларъ! — риджа, живѣ ми го оставете! Сакамъ со Кючюкъ Сюлеймана да си го хватиме и да му хвърлимъ каурскитѣ мѣса на кучинята: — онъ, тоа кжякъ кауръ е тепалъ снощи и Кючюкъ Сюлеймана!

— Брееей! — поразиха се всички сарачи, които до снощи считаха Кючюкъ Сюлеймана за непобѣдимъ.

И оставиха Църня, прострѣнъ на земята и безчувственъ.

А слѣдъ малко, отъ къмъ българската махла, се зададе стара жена въ черна прѣбрадка; тя се съ гласъ прѣпѣваше и прѣзъ плачѣтъ си люто кѣлнѣше, като редѣше: „Божне ле Вишнѣй! На мѣсто мжжка рожба, да съмъ каменъ родила! На мѣсто синъ да добия, да съмъ се жива изгорила! Боже, що сме ти ние, Християне, согрѣшили, та проклѣти поганци“ . . .

— Не плачи, бабо, — прѣсрѣцна я единъ старъ и лютъ Турчинъ та ѣ се изсмѣ подъ носъ, — юнакъ синъ си родила, ама хичъ да си го не раждала, не е той за рая . . . ха, ха, ха!

— И не ще ви е той рая! — каза нѣкой до самия Турчинъ, па бързо отмина и отърча при безчувствения Църне.

Тоя Българинъ бѣше червеновратъ, окжсанъ, но твърдѣ свитъ, гаче се прѣструваше на по-вече старъ, отколкото бѣше.

Майката и непознатиятъ този Българинъ дигнаха Църне и го отведоха дома му.